

WASS ALBERT - TAVASZI SÉTA

Meghódolok egy délutánra ma,
Szabadba vágyó nyughatatlan lélek.
Kedvedért egy röpke pillanatra,
A régi erdők bájkörébe lépek.

Elvetem ma ezt a szürke páncélt:
Közömböst, melyet bánatom rakott,
Ma lenge-leplű szellemöltözetben
Megyek dalolni régi csillagot.

Nézd, ott fent már bársony-zöld a rét,
Ezüstös csermely boldogan nevet,
A nap tüzes sugárral hinti be,
A bárányfelhős, türkizkék eget.

Fuvallat támad, langyos, kellemes,
A barka-por arany felhőt havaz,
Tölgy-templomok orgonája zeng:
Ott áldozatra lobbant a tavasz.

Hívogat már a néma bükkfa-bolt
A mohos fákra, hogy leszállt a csend ...
Tavaszi-ünnepre gyúló rengetegben
Egy fáradt lélek végre megpihent

